

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11619/2025
06.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Бојанић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Андрија Глигоријевић, адвокат из ..., ради издржавања малолетне деце, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 105/25 од 02.04.2025. године, у седници одржаној 06.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против става првог изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 105/25 од 02.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину П2 182/24 од 26.12.2024. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да доприноси у издржавању заједничке малолетне деце и то: за малолетног ВВ износом од 7.000,00 динара, за малолетну ГГ износом од 6.000,00 динара и за малолетног ДД износом од 5.000,00 динара, почев од 15.09.2023. године па убудуће док за то постоје законски разлози, за сваки месец унапред најкасније до 15-ог у месецу за текући месец, на текући рачун законског заступника малолетне деце – оца АА који има код „ОТР банке“ а.д. Нови Сад број ..., са законском затезном каматом на сваку доспелу, а неисплаћену рату издржавања, почев од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужена да доприноси издржавању заједничке малолетне деце, поред досуђених износа, још за малолетног ВВ износом од 5.000,00 динара, за малолетну ГГ износом од 4.000,00 динара и за малолетног ДД износом од 3.000,00 динара, почев од 15.09.2023. године па убудуће док за то постоје законски разлози, за сваки месец унапред, најкасније до 15-ог у месецу за текући месец, на текући рачун законског заступника малолетне деце – оца АА који има код „ОТР банке“ а.д. Нови Сад са законском затезном каматом на сваку доспелу, а неисплаћену рату издржавања, почев од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 105/25 од 02.04.2025. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставовима другом и трећем изреке, тако што је обавезана тужена да на име свог доприноса за издржавање

малолетне деце поред износа досуђених ставом првим изреке првостепене пресуде, плаћа месечно још: за малолетног ВВ износ од 5.000,00 динара, за малолетну ГГ износ од 4.000,00 динара и за малолетног ДД износ од 3.000,00 динара, почев од 15.09.2023. године па убудуће док за то постоје законски разлози, за сваки месец унапред најкасније до 15-ог у месецу за текући месец, на текући рачун законског заступника малолетне деце – оца АА који има код „ОТР банке“ а.д. Нови Сад број ..., са законском затезном каматом на сваку доспелу, а несиплаћену рату издржавања, почев од извршности пресуде до исплате и одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану правноснажну пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23) у вези члана 208. Породичног закона („Службени гласник РС“, бр. 18/2005 и 6/2015), Врховни суд је нашао да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, док битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП на коју се описно указује ревизијом не може бити разлог за изјављивање ревизије према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су биле у ванбрачној заједници од јануара 2012. године до јуна 2023. године, у којој је рођено троје малолетне деце и то: ВВ ...2013. године, ГГ ..2015. године и ДД ...2018. године. Заједница живота парничних странака престала је у јуну 2023. године када је тужена исту напустила, а малолетна деца странака су остала у домаћинству оца, овде тужиоца. У току поступка донета је пресуда Основног суда у Параћину П2 304/23 од 06.02.2024. године која је правноснажна у погледу одлуке о вршењу родитељског права над малолетном децом која су поверена оцу и у делу одређеног модела виђања деце са мајком, док је у делу одлуке о висини доприноса мајке за издржавање малолетне деце и у делу одлуке о трошковима поступка ова пресуда укинута решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 185/24 од 23.05.2024. године и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање. У поновном поступку првостепени суд је утврдио да је тужилац по струци ..., да ради у својој фирми за погребну опрему „Венац АА“ где остварује месечну зараду између 40.000,00- 43.000,00 динара, да су у овој фирми запослене његова мајка и сестра које остварују месечна примања иста као и тужилац и да сви заједно живе у породичној кући са малолетном децом парничних странака. Домаћинство тужиоца се не бави пољопривредом, нити има друге додатне приходе, а тужилац као власник СТР остварује укупан приход на нивоу нето добити од 302.000,00 динара. Тужена живи у породичној кући у ... са оцем и мајком који су пољопривредни пензионери и остварују пензију од 17.112,00 динара (мајка), односно 31.500,00 динара (отац), док баба тужене прима инострану пензију и живи у другом објекту у дворишту, тако да она са њима не чини породичну заједницу. Домаћинство тужене чува свиње и прасад за сопствене потребе, а све што остане продају и тако остварују додатне приходе. Тужена је запослена у трафици у ... где прима месечну зараду између 40.000,00 - 46.000,00 динара. Парничне странке немају законску обавезу издржавања других лица осим заједничке малолетне деце. Укупне месечне потребе малолетне деце износе 100.764,00 динара и то: за малолетног ВВ 34.005,00 динара, за малолетну ГГ 29.859,00 динара и за малолетног ДД 36.900,00 динара, узимајући у обзир њихов узраст, потребе за храном, обућом, одећом, личном хигијеном и осталим обавезама за

куповину књига, школске опреме, ужине, рекреативне наставе, екскурзије, с тим што малолетни ВВ тренира фудбал. Деца нису корисници дечијег додатка.

На основу утврђеног чињеничног стања, одлучујући о висини доприноса тужене као родитеља са којом деца не живе за њихово издржавање, првостепени суд је, примењујући одредбе чланова 160. до 163. Породичног закона, утврдио да се укупне потребе малолетне деце странака могу задовољити месечним износом од 100.764,00 динара и проценио да је тужена као дужник издржавања у могућности да доприноси издржавању деце укупним износом од 18.000,00 динара, односно износом од 7.000,00 динара за малолетног ВВ, износом од 6.000,00 динара за малолетну ГГ и износом од 5.000,00 динара за малолетног ДД, сматрајући ове износе адекватне њеним материјалним могућностима и животном стандарду. Полазећи од чињеница да је тужилац предузетник и да из биланса успеха за 2022. годину произилази да је његов укупно остварени приход на нивоу нето добитка износио 302.000,00 динара, закључак првостепеног суда је да је он у могућности да са већим износом доприноси издржавању деце и да својим радом остварује већи месечни приход и ствара већу могућност доприноса у издржавању деце него што су могућности тужене, због чега је преко досуђених износа одбио тужбени захтев као превисоко постављен. При доношењу овакве одлуке првостепени суд је имао у виду стандард родитеља, месечна примања родитеља и домаћинства у којима живе, њихове могућности да поред месечне зараде и другим активностима доприносе повећању својих прихода, па је полазећи од утврђења да домаћинство у коме живи тужилац има знатно већа месечна примања од домаћинства у коме живи тужена, при чему она нема могућност обављања неког другог додатног посла, јер има обавезу старања о болесној мајци, обавезао тужену да мањим новчаним износима доприноси издржавању малолетне деце.

Другостепени суд није прихватио чињенично-правни закључак првостепеног суда да допринос тужене издржавању малолетног детета треба да буде укупно 18.000,00 динара, сматрајући да би плаћањем тог износа тужилац подмиривао готово целокупне месечне потребе малолетне деце које су утврђене у укупном износу од 100.764,00 динара. Полазећи од критеријума прописаних одредбом члана 160. Породичног закона – потреба поверилаца издржавања и могућности дужника издржавања, према становишту другостепеног суда месечни допринос тужене издржавању малолетне деце треба да буде 12.000,00 динара за малолетног ВВ, 10.000,00 динара за малолетну ГГ и 8.000,00 динара за малолетног ДД, колико је тужилац и тражио тужбом у овој парници. Из тог разлога је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца у целости, сматрајући да тужена може да обезбеди приходе додатним радним ангажовањем јер је млада, здрава и радно способна особа, а да ће преостала средства за издржавање малолетне деце обезбедити тужилац, који се свакодневно стара о деци.

По оцени Врховног суда, правилно је другостепени суд применио материјално право приликом утврђивања висине новчаног доприноса тужене издржавању малолетне деце.

Према одредбама члана 67. и члана 68. став 1. и 2. Породичног закона, право и дужност родитеља је да се старају о деци, док према одредбама члана 73. и члана 160. став 1. истог закона, дете има право на издржавање од оба родитеља. Одредбама члана 160. Породичног закона прописани су критеријуми за одређивање издржавања, односно да оцена испуњености услова за одређивање издржавања зависи од година живота повериоца издржавања, његовог здравља, образовања, имовине, прихода које остварује и других околности, док су на страни дужника издржавања од утицаја његови приходи, могућност за запослење и стицање зараде, његова имовина, личне потребе, обавезе да издржава друга лица и друге околности. Према одредби члана 162.

став 3. истог закона, ако је поверилац издржавања дете, висина издржавања треба да омогући најмање такав ниво животног стандарда за дете какав ужива родитељ дужник издржавања, док је одредбом члана 160. став 4. прописана минимална сума издржавања коју представља сума коју као накнаду за храненике, односно за лица на породичном смештају периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту, у складу са законом.

По оцени Врховног суда, правилно је првостепени суд утврдио потребе малолетне деце странака, али је, како је то правилно закључио и другостепени суд, погрешно проценио могућности тужене као дужника издржавања при утврђивању висине њеног доприноси дечијем издржавању. Наиме, тужена је запослена и живи у домаћинству са својим родитељима који такође привређују и имају редовне месечне приходе, а при томе нема законску обавезу издржавања других лица, здрава је и радно способна. По оцени Врховног суда, правноснажном пресудом досуђени износи за издржавање деце су адекватни и у складу са утврђеним реалним могућностима тужене, које не подразумевају само њена месечна примања од послодавца, већ и њену здравствену и радну способност да се, ако је потребно, и додатно радно ангажује у циљу стицања већих прихода. Укупним месечним износом од 30.000,00 динара на који је обавезана тужена обезбеђује се задовољење дела потреба за правилан и потпун развој малолетне деце на њиховом садашњем узрасту, уз допринос тужиоца као оца који ће бити у обавези да обезбеди већа новчана средства за издржавање деце у односу на тужену како би потребе деце биле задовољене у потпуности, уз његов допринос у виду ангажовања и старања које свакодневно улаже у негу, васпитање, образовање, чување и подизање заједничке деце. При томе, у ситуацији када се обавеза родитеља са којим деца не живе одређује у номиналном новчаном износу, тада не постоји законом прописани лимит као када за издржавање одређује у процентуалном износу од редовних месечних примања дужника издржавања. Номинално одређена висина доприноса издржавања може превазилазити половину редовних месечних примања дужника издржавања, па чак и на његову штету, будући да је обавеза обезбеђивања средстава потребних за задовољавање дечијих потреба примарна у односу на сопствено издржавање, односно личне потребе дужника издржавања.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић